

Sygn. akt III CSK 324/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku K. S.
przy uczestnictwie R. Z., A. Z., K. Ż., G. B., M. S. i A. Ż.
o dział spadku i podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia z dnia 23 stycznia 2013 r. Sądu Rejonowego w M. w sprawie o dział spadku i podział majątku wspólnego.

Na postanowienie Sądu Okręgowego wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność ze względu na kwalifikowane naruszenie art. 381 i 386 § 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., lub z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Taka sytuacja, wbrew twierdzeniom skarżącej, w niniejszej sprawie nie występuje. W postanowieniu z dnia 20 kwietnia 1999 r., III CKN 218/98 (nie publ.) Sąd Najwyższy przyjął, że dopuszczalne jest przyznanie rzeczy wspólnej lub jej części na współwłasność kilku dotychczasowym współwłaścicielom, a ponadto oczywiste jest, że nie było podstaw do zastosowania art. 368 § 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

